

отиде до лехата съ латинкитѣ и тамъ седна. Майка му го загледа отдалечъ мълчаливо. Тѣй както бѣше седналъ, мѣничѣкъ, сериозенъ, изпълненъ съ любовъ къмъ книгитѣ, той ѝ се стори толкова милъ, че тя съвсемъ забрави думитѣ на своя мжжъ, който ѝ повтаряше често: „Не глези детето!“, а се затича по пжтечката, наведе се, прегърна Янка и му зашепна на ухото:

— Хайде, не ми се сърди, миличко!... Азъ не че не искамъ да четешъ... Нали помнишъ, колко съмъ ти чела, преди да тръгнешъ на училище... Но всѣко нѣщо си има време... Щомъ толкозъ пѣкъ настоявашъ, вземи книжката... Но знай, че само ще я мѣкнешъ... Учителката нѣма да те остави...

Тя не довърши думитѣ си, защото изведнажъ откъмъ уличката грѣмна хоръ отъ детски гласове, несигурни и страхливи отначало, но после все посмѣли и по-ясни...

— Идатъ, идатъ, мамо! — извика Янко задъханъ отъ вълнение. Той забрави съсемъ думитѣ си, че не иска да отиде на разходка, скочи, грабна торбичката си, която бѣ окачилъ на черницата и тичешкомъ се запжти къмъ вратата. Едва когато излѣзе на ули-

цата и видѣ задалата се отгоре дълга върволица ученици, всички съ пѣстри торбички или вързопи въ ржка и съ преметнати на рамо палтенца, той се сѣти да извика, колкото му гласъ държи: „Сбогомъ, мамо!“ Безъ да дочака отговоръ, избърза, посрещна отдѣлението и се нареди въ своята редица. Неговото звѣнко гласче се слѣ съ гласоветѣ на другарчетата му, и бодрата пѣсенъ „Тихъ бѣлъ Дунавъ се вълнува, весело шуми“ залѣ като огромна морска вълна малката крива уличка и се изгуби въ делечината.

Вечеръта Янко се върна по чернѣлъ и изгорѣлъ отъ лѣтното слѣнце. На една ржка бѣ нахлузилъ праздната торбичка, а въ другата държеше голѣмъ полски букетъ. Като го подаваше несржчно на майка си, синитѣ му очи горѣха съ чуденъ блѣсъкъ, като че бѣха събрали въ себе си всичкия лазуръ на небето и бистротата на планинската рѣка.

— За мене ли си го набралъ? — каза съ щастлива усмивка майката, като зарови хубавото си лице всрѣдъ цвѣтията. — Кой знае колко си игралъ и лудувалъ! По очитѣ ти се познава.